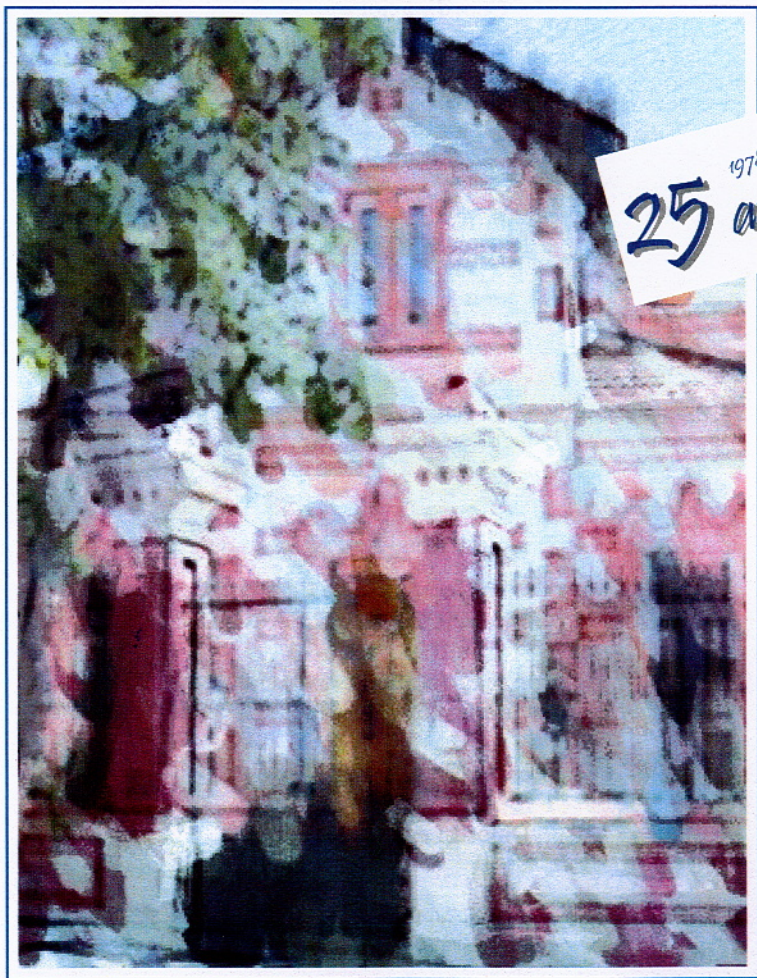

❖ Canigó XXI. ❖

Número 24

Fundació Privada Canigó

Juliol 2007

Bon estiu

Benvolgudes famílies i lectors en general, en aquest exemplar d'estiu conflueixen una sèrie de d'aspectes que m'agradaria destacar:

- Primer de tot, donar les gràcies a la Sra. Ferrusola per la visita que va realitzar al Centre i les atencions, amabilitat, simpatia i deferències que va repartir amb tots els nostres nois i noies.

- Com es pot apreciar, l'Any de la Ciència omple tota la revista de contingut i possibilita un fil de treball prou consistent com per unir tots els serveis de l'Entitat en una mateixa temàtica.

En la revista podran gaudir d'una mostra dels treballs que es porten a terme.

- Important l'esforç del SOI per adaptar-se al funcionament de la resta de serveis que porten molt més temps en marxa i que ja estan plenament rodats.

Poc a poc es va situant, prenent forma pròpia i agafant una personalitat sòlida.

- Remarcable el treball de la llar i la seva aportació a la revista. Els recomano la pàgina central. Dei-

xeu-vos omplir dels colors i de la profunditat del Sistema Solar!

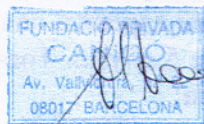
- Fixeu-vos, també, amb la representació dels escrits que han participat en els Jocs Florals del Centre. Clarament resta reflectit el treball, l'esforç i la dedicació dels nois/es i de l'Equip que els atén.

- No voldria oblidar-me d'acomiar-me de dues monitores que durant molt de temps han estat al costat dels nostres fills/es dia rere dia: la Montse i l'Àgueda.

Ens sap molt de greu que ens deixin, però volem que sàpiguen que el seu record ens seguirà acompanyant i que el seu treball tindrà continuïtat amb d'altres professionals que reprendran i continuaran amb les seves il·lusions.

En fi, ja veuen que el Centre es mou i que segueix treballant amb tantes ganes com el primer dia.

Que tothom tingui un bon estiu!

Signat: Josep Casabó
-President-

L'ENTREVISTA

Marta Ferrusola

El dia 13 de desembre de 2005 un grup d'entrevistadors de Canigó va anar a la llar de Marta Ferrusola i Jordi Pujol per entrevistar una de les dones més significatives de la nostra societat. Un cop allà ens va rebre molt amablement i ens va respondre a totes les preguntes que li vam plantejar. A més, ens va signar el llibre de dedicatòries del centre i es

va comprometre a visitar-nos més endavant.

El dia 30 de juny de 2006, la Sra. Ferrusola va venir a Canigó per visitar totes les nostres instal·lacions i poder conèixer tots els usuaris dels diferents serveis. A continuació us mostrem l'entrevista realitzada i algunes fotografies de la seva visita.

Ruth Lerma

-Monitora SCAPS-

Pregunta. *Quan va néixer?*

Resposta. El 1935. Ara tinc 70 anys.

P. *Ens podria explicar un record de la infantesa?*

R. Ui! jo vaig tenir una infantesa molt feliç. Els pares ens cuidaven molt als tres germans. Ens portem cinc anys cada germà i jo soc la gran: un té 65 anys i l'altre té 60 anys....

Llavors, és clar, jo anava amb el pare a esquiar i a tot arreu perquè la mare esperava una criatura i al cap de 5 anys.... Torne-m'hi altra vegada!

Anava molt bé tenir una colla de nois i noies amics i ens ho passà-

vem molt bé... Fèiem sortides, xocolatades, pujàvem a dalt de la muntanya... Coses molt senzilles però molt maques....

P. *A quants llocs ha viscut?*

R. A dos. Un, aquí a Barcelona i l'altre, a Girona, ja que quan el meu marit va sortir de la presó, vam anar a viure a Girona.

P. *Quan i on va conèixer el seu marit?*

R. El vaig conèixer en una associació de nois i noies a la confraria de Montserrat, a uns cercles d'estudi on anàvem a ensenyar i formar nois i noies: anàvem a la Guineueta, a la Vall d'Hebron, a la Plaça Lluc Major... Llavors

ens vam casar a Montserrat. Va ser una missa molt maca. Després, vam fer un convit a un lloc que es deia Colònia Puig i el meu marit, com sempre, va fer un discurs i diversos amics van respondre. Va ser molt participatiu...

P. Com es portava això de ser la dona del President de la Generalitat?

R. Mira... Ho portava bé perquè m'ho podia combinar. Treballava al matí i a les tardes, normalment, anava a actes.

P. Li agrada la política?

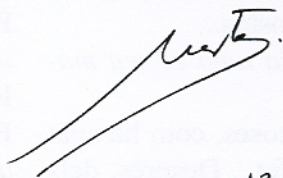
R. M'agrada, però, sobretot, m'agrada més abans... Què fariem sense política als països? Com anirien sense política les ciutats i tantes coses? Estic ficada en el partit i vaig a fer xerrades a la gent gran, als joves, als esplais...

P. Ha hagut de sacrificar alguna cosa?

Gràcies amics del Centre Carrigó per haver vingut a fer-me un seguit de preguntes molt agradables, don'to que la revista senti bé i que us agradi a vosaltres.

Us deus i'enhonabava per la feina que feu i també perquè sou molt alegres i ben disposats.

Us don'to un bon Nadal.

13.XII.2005

R. Més que res, estar-me a casa sola. Els dies de cada dia el meu marit anava a treballar i jo em quedava sola i anava a la Biblioteca, a veure exposicions o a la Coral. Els festius sempre estava amb el meu marit cap amunt i cap avall per tot Catalunya. Cada nit, de sopar en sopar...

P. Què pensa sobre tot el que està passant amb l'Estatut?

R. L'Estatut és un dret i el que tenim ara ens dóna pocs diners i poca mobilitat, oferint poques coses.

Fins ara hem anat tirant amb aquest i ara en volem fer un de nou, que és molt maco.

A Madrid gairebé tothom ho ha aprovat.

És una cosa de Catalunya demanar allò nostre, com també a Andalusia o Aragó, Extremadura...

Si Catalunya ho demana, jo també ho demanaria... Perquè tenim les mateixes necessitats, paguem els nostres impostos...

P. *De què parla amb el seu marit?*

R. De moltes coses, com ha anat el dia, què ha fet... Després, dels fills, qui ha trucat, qui no ha trucat, què fan, què farem per Nadal. Coses sobre la marxa de cada dia, de política no en parlem mai perquè estem saturats.

P. *Quin creu que seria el seu paper en la vida política?*

R. Mira, valem igual que els homes, el que no pot ser és que hi ha homes molt tontos que només per la seva condició ascendeixen per davant de les dones. Si una dona val o no val que pugi igualment. Jo crec amb la igualtat.

La dona ha de treballar més que l'home perquè té dos treballs, la

política, l'oficina... i quan arriba a casa també ha de treballar.

L'home, en general, també ajuda una mica, però si un armari està arreglat és perquè ho ha fet una dona.

A casa meva els meus fills només es feien el sopar i no feien res més. Ara, sembla que les dones els fan ajudar a casa però sempre en minoria de condicions.

P. *Quan creu que podrem tenir una dona presidenta?*

R. No ho sé això... Quan surti...

P. *Quan s'acostuma un als guardaespalles?*

R. Ara ja no en tinc iestic molt tranquil·la. Sempre en portava un. Eren nois molt discrets i no es ficaven en res. T'hi acostumes....

P. *Quines aficions te?*

R. M'agrada molt fer punt de creu, llegeixo i m'agrada fer esport, tot i que ara no en faig gaire.

Entre setmana no agafo mai el cotxe i vaig caminant a tot arreu xino xano.

P. *Quin tipus de música li agrada?*

R. La meua música és molt diferent de la vostra, m'agrada molt

la música clàssica, el jazz (com la Locomotora Negra, que és una orquestra de jazz catalana).

També m'agrada molt Serrat, Lluís Llach, M^a del Mar Bonet i Els Pets per escoltar-los una estona...

P. *Quin llibre ens recomanaria llegir sense falta?*

R. És complicat! El que sí que us puc dir és el llibre que estic

llegint ara. És molt maco però que vosaltres, potser, no entendríeu, doncs sou massa joves. Es diu "Els 25 anys de l'estraperlo", de Francesc Cabana.

Parla dels anys 40, dels anys de la guerra, fins els anys 60...

No sé si vosaltres coneixeu coses sobre la guerra i la postguerra...

Tot allò del "racionament", el pa...

La Sra. Ferrusola, en un moment de l'entrevista, envoltada pel grup d'SCAPS.

P. *On li agrada anar de vacances?*

R. A mi m'agrada anar a Querolbs, que és un poble de muntanya que hi ha a prop de Núria. Hi vaig des que tenia deu anys i m'agrada molt. És on passa el cremallera i la carretera mor allà.

P. *Quants fills ha tingut?*

R. N'he tingut set.

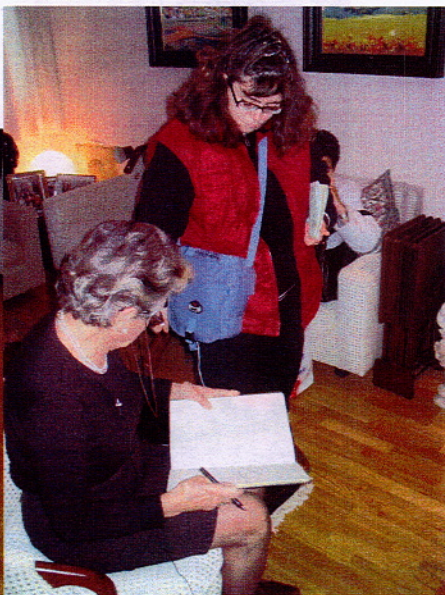
P. *És divertit ser una família tan nombrosa?*

R. Tots els meus fills ho diuen i jo crec que sí. És molt maco i moltes vegades ens reunim. El que passa és que no ens reunim tots. Ara, això sí, per Nadal pa-

rem una taula i sopem tots junts.

P. *A què han decidit dedicar-se els seus fills?*

R. Un és economista, una noia és arquitecte, una altra noia és fisioterapeuta... Després n'hi ha un altre que és enginyer agrònom i un altre és polític, tot i que va estudiar per fer de veterinari però després va començar a anar amb el seu pare per fer coses sobre indústria i ara és Diputat del Parlament de Catalunya.

La Sra. Ferrusola, tot signant el llibre de visites del Centre.

P. *Quants nets té? En sap les edats?*

R. En tinc catorze: una noia de 18 anys, un noi de 16 i un altre de 13 anys.

Després n'hi ha un parell de 10 anys, un de set i tres de 5 anys. També hi ha dos bessons que tenen una germana de 4 anys i una altra de 3...

En tenim de totes mides, per això, per Nadal, cal preparar el tió abans que arribin tots, ja que un

cop aquí i, abans del sopar, tots piquen amb una il·lusió tremenda per veure cagar el tió. Llavors, de seguida destapen la manta per veure si el tió ha cagat o no (que normalment sí que caga).

Abans de fer el tió canten la cançó..... Cal celebrar un Nadal ben maco i amb molta alegria, que és el més important de la vida... Recordem sempre els bons moments...

Diferents moments de la visita de la Sra. Ferrusola pels diferents serveis del Centre.

L'ANY DE LA CIÈNCIA

Com aquella coneguda etapa dels petits quan comencen, de cop i volta, a plantejar-se el perquè de les coses.

- Per què això mare?

- Per què allò, pare?...

Enguany hem renovat la nostra mirada, més ingènua i infantil, envers el món que ens envolta.

Tot el que hi ha al nostre voltant és Ciència. Tot? Tots els fenòmens tenen una explicació teòrica-científica que ultrapassa la simple experiència, una explicació que ens permet copsar d'una manera més profunda i entenedora la nostra realitat quotidiana.

Aquest any el moviment social i cultural de Barcelona ens va plantejar la invitació de parar-nos a pensar, promovent les activitats i els aprenentatges científics que, sempre, són temuts per ser considerats masses abstractes i complexes.

Sense pretendre ofegar-nos entre teories i teoremes abstractes hem volgut plantejar-nos activitats funcionals, divertides i pràctiques.

A l'Scaps i al Soi, estem estudiant la biografia d'alguns grans científics, com Copèrnic, Gali-

leo... que amb les seves aportacions van sacsejar els coneixements establerts de cada època utilitzant com fil conductor, l'enigmàtic món de l'Astronomia.

Hem creat unes exposicions molt maques i didàctiques que podreu visitar quan vingueu a Canigó.

A l'STO hem estat estudiant alguns invents quotidians (la planxa, la ràdio...), buscant quins inventors/es els van crear, sabent com han evolucionat al llarg del temps i reflexionant sobre com la seva utilització ens han canviat la vida diària.

A l'hora del Temps Lliure estem muntant una obra de teatre, anomenada " Viatge en el temps", on repassem, ràpidament, com han anat variant els costums i la qualitat de vida, gràcies a la tecnologia.

També hem treballat profundament la Botànica, estudiant, gràcies a un joc de pistes, les qualitats de les diferents plantes del nostre jardí, el qual l'hem transformat en un veritable "Jardí Botànic"...

Ah! i em descuidava... També hem treballat la Medicina, simulant teatralment les malalties

més comunes que es poden patir i estudiant com podem prevenir-les.

La resta d'any que ens queda, volem continuar aproximant-nos, tant com puguem, al coneixement científic i pràctic de la nostra vivència diària, de la realitat que ens envolta. Estudiarem la

física quotidiana i, també, la fascinant Paleontologia.

Avançant... Tot aturant-nos a observar i reflexionar..... Quanta de sana subversió i bella rebel·lia hi ha en els nostres caps quan fem l'esforç de parar-nos a pensar!

Irene Montoli
-Directora Tècnica-

Jordi Figás (usuari de l'STO)
dibuixa Thomas Alba Edison.

Estic malalt!

Tot celebrant l'any de la Ciència, al taller vam estudiar una de les seves vessants: la medicina.

L'activitat "¡Qué malito estoy!" ens va ocupar els mesos de Febrer i Març. Vam conèixer algunes de les malalties més comunes: grip, gastroenteritis, al·lèrgia, xarampió, malalties bucals, trencament d'ossos, obesitat i problemes de visió.

Cada grup-taller es va encarregar d'estudiar-ne'n una i representarla davant dels altres.

Durant un temps, cada "equip mèdic" va buscar informació, tot seguint un guió de treball (síntomes, mesures de prevenció i tractament).

Els dies 21 de Febrer i 21 de Març vam fer la posada en comú. Cada grup va simular la malaltia

estudiada i va exposar els símptomes bàsics.

Aquesta representació va ser molt divertida ja que va estar plena de moments graciosos: quan ens vam pintar granets a la cara (xarampió), quan ens vam omplir la roba amb papers de diari (obesitat), quan ens vam fer una crossa amb un pal (trencament d'ossos)...

Els altres companys van adoptar el rol de metges, observant i plantejant diverses preguntes per esbrinar la malaltia.

Per últim, cada equip va fer el diagnòstic i, entre tots, vam estudiar les característiques bàsiques de cada malaltia.

Si el diagnòstic era correcte guanyàvem un punt. Al final de l'activitat vam fer el recompte de punts i... tots els grups vam empatar! Cada equip va guanyar sis punts, obtinguts tot encertant sis malalties. Tots vam ser anomenats "metges de Canigó".

Usuaris i usuàries de l'STO simulant una al·lèrgia i una trencadissa d'ossos davant altres companys.

Estudiem els invents

Tot celebrant l'Any de la Ciència, durant aquest semestre hem realitzat una activitat anomenada "Com era la vida abans de..."

De manera didàctica, hem pogut conèixer alguns invents quotidians i els seus inventors, així com l'evolució d'aquests invents al llarg dels anys.

Aquest treball d'investigació ens ha permès constatar com la Ciència ha millorat la nostra qualitat de vida i com els avenços científics formen part de la nostra vida quotidiana.

Cada grup-taller s'ha encarregat d'estudiar un invent: **el paper, la planxa, la làmpada incandescent i la cadena musical.**

Entre d'altres coses, cada "grup científic" ha treballat la utilitat de l'invent, la biografia del seu inventor, com es vivia abans del seu invent...

Un cop realitzat el treball d'investigació, hem muntat unes exposicions amb els nostres dibuixos, la informació trobada a Internet, fotografies, petits textos que hem redactat...

A més, cada grup-taller ha fet una exposició pràctica davant la

resta dels companys per compartir els aprenentatges adquirits.

Fins i tot, hem pogut experimentar amb **mostres antigues d'aquests invents.**

Han estat unes sessions molt divertides i dinàmiques en les que hem après moltes coses: a reciclar paper, planxar, posar música en aparells antics, encendre els llums d'oli, fer llum amb una bombeta i una pila...

Tot plegat ha estat molt interessant i divertit. Ens ha agradat tant aprendre com ensenyar tot el que hem après.

Paquita, Albert, Jaime, Rosa i Jordi, ens mostren algunes de les activitats desenvolupades a l'STO.

Un projecte de botànica

Degut a la celebració, a la ciutat de Barcelona, de tot un any a la ciència, Canigó també s'ha decidit treballar la ciència, però d'una forma especial. En aquest cas, hem portat a terme, amb el nois i noies del Taller Ocupacional, la creació d'un "Jardí Botànic" a Canigó, tot comptant en tot moment amb l'ajuda de la Irene i de la resta de monitores de l'STO: Águeda, Asun, Celes, Núria i Virgínia.

Vàrem pensar que seria interessant ensenyar als alumnes què és la ciència a través d'una activitat tan coneguda per ells com és la jardineria. Per als nois, "la ciència", és una cosa abstracta de la qual no havien sentit mai a parlar i creïem que si els ensenyàvem que les plantes, a part de cuidar-les, hi ha gent que es dedica a estudiar-les i que aquestes tenen unes propietats concretes, podríem arribar que entenguessin que totes les coses d'aquest món poden tenir una explicació científica darrera.

L'activitat ha constatat d'un joc de pistes que es lliuraven a cadascun dels tallers, gràcies a les quals

havien d'endevinar de quina planta, arbust o arbre es tractava. S'havia de sortir al seu jardí per identificar les diferents pistes i així anar coneixent una mica millor les plantes del seu entorn. Per explicar la relació de les plantes amb la ciència, vam presentar diferents aspectes bàsics de la botànica i, també, vam fer alguns experiments pràctics. Aquests, han estat: fer germinar llenties i provar de germinar altres llavors, fer un herbari amb fulles de diferents plantes i, també, hem fet colònia!

Personalment, aquesta activitat m'ha agradat molt, ha estat molt divertida per tots plegats i, penso, que hem après força sobre les plantes. Properament, tothom podrà veure el resultat: la creació del jardí botànic.

Cristina Bella

-Monitora en Pràctiques-

El SOI enmig d'un jardí

El dia 22 de Maig, vam anar al Jardí Botànic de Montjuïc. Vam marxar de Canigó una mica abans de les 10 i vam agafar l'autobús 30 fins a Plaça Espanya i allà vam esperar el 50, que ens va portar fins al Jardí Botànic.

Una vegada que vam arribar, vam començar la visita per la part del Mediterrani, després vam anar a la part de les Illes Canàries, on vam veure unes flors molt boniques i plenes de coloraines. També vam trobar un racó on tot eren plantes aromàtiques plenes de flors i d'alegria. Després, vam veure vegetació de l'Àfrica, tant del sud com del nord. No ens

pensàvem pas que hi hagués tanta vegetació verda ni tants arbres. La part d'Amèrica la vam reconèixer de seguida pels cactus tan grans que hi havia, sobretot de la part de Mèxic. Vam veure un munt d'arbres enormes de la part de Xile. Quan vam arribar a la zona d'Austràlia, vam trobar moltes plantes que eren molt grans i amb unes flors de colors molt vius.

Al Jardí, també vam poder veure un petit llac on vam veure nenúfars tots oberts i ben macos.

Va ser una sortida que ens va agradar molt. No ens pensàvem pas que poguéssim trobar tantes plantes diferents.

El grup de SOI visitant el Jardí Botànic.

El SOI investiga el passat

El dia 17 de Abril vam anar al Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya, situat a Terrassa. Quan vam arribar al Museu vam començar la nostra visita pel soterrani i el primer que vam veure va ser una petita exposició sobre l'evolució en el temps, tot passant per diferents èpoques i descobriments, com la màquina de vapor...

A la part baixa del museu, que era on estava l'antiga fàbrica Aymerich, vam trobar les carboneres. Allí vam poder entrar a una xemeneia que media 41 metres d'altura. Després, vam anar pujant per la maquinària que es movia gràcies al vapor. Vam veure les antigues oficines, on hi havia una màquina amb un rellot-

ge que servia per marcar les fitxes. També vam veure els vestuaris on es canviaven els treballadors i unes fotos on es podia veure la roba que utilitzaven per treballar. Després d'això ja vam entrar a la part on estaven totes les maquinàries que s'utilitzaven per fabricar les teles. Aquí vam trobar moltes màquines diferents, com una centrifugadora i una altra on es tenyien les teles.

Ens vam fer una foto amb una antiga botiga de teles, envoltats pels diferents teixits primaris.

Quan vam acabar de veure aquesta part, vam entrar a una exposició sobre transports antics. Hi havia una maqueta de trens molt gran i que ens va agradar molt.

Més tard, van marxar del museu i vam anar a menjar un frankfurt. Per cert, a tots ens va agradar molt el menjar i, sobretot, el gelat de postres!

El grup de SOI en diferents moments de la visita.

El SOI visita la ràdio

El dia 5 de Juny, el SOI va anar a Catalunya Ràdio. Vam arribar a Canigó una mica abans de les 10h. i quan ja hi érem tots, vam anar a buscar l'autobús 30 fins la Diagonal. Vam arribar a Catalunya Ràdio a les 11 hores. Ens esperava una noia que es deia Míriam. Allà ens van explicar que va ser fundada l'any 1983 i que tenien diverses emissores, una de música clàssica, una altra d'informació.... Ens van ensenyar tots els pisos que tenien i el que es feia en cada un d'ells. Hi havia moltes sales de gravació amb les seves corresponents sales de control. En total n'hi havia 16 de sales, totes molt ben equipades amb micròfons per a tots els participants i uns interruptors que quan tossies evitaven que se sentís la tos per la ràdio. Després, vam pujar per unes escales i vam entrar a un estudi on hi havia diferents televisions, es veia TV1, TV3, TV5 i moltes altres cadenes d'arreu del món. Aquí ens van explicar que era necessari per poder saber, de seguida, les coses que passen i, així poder informar ràpidament.

La Míriam va demanar dos voluntaris i va sortir l'Adrià i l'Anna, que van fer com si expliquessin unes notícies.

Vam visitar altres plantes on hi havia ordinadors connectats a Internet per poder accedir a la informació que es necessités. En una sala vam veure com l'Antoni Bassas feia una entrevista en directe.

Ens van explicar que la ràdio no tanca mai, està oberta els 365 dies i les 24 hores perquè s'han de donar totes les notícies.

A l'acabar ens van regalar una gorra i un boli i, també, un cartell que hi havia a la entrada, on ens donaven la benvinguda.

-SOI-

La llar i el Sistema Solar

Aquest any, també treballem a la llar sota la línia temàtica de la ciència, conjuntament amb tota la resta de servei de Canigó.

Per poder treballar la ciència amb més facilitat, hem dividit l'any en quadrimestres. En el primer ens hem apropiat al món animal i la natura, en el segon hem descobert la magnitud del nostre Univers i en el tercer farem una exploració al nostre cos.

El Sol, els Planetes, Astres misteriosos, la Lluna, el dia i la nit... temes apassionants, enigmàtics i motivadors, els quals hem treballat al llarg d'aquest segon quadrimestre, realitzant diferents activitats, com ara: taules rodones, consulta de llibres, visionat de pel·lícules i documentals, lectura d'articles...

Totes aquestes activitats les hem portades a terme, amb la finalitat d'adquirir coneixements per poder treballar en la fabricació del nostre propi Sistema Solar. Activitat amb la qual hem tancat aquest segon quadrimestre.

Els objectius que hem assolit realitzant aquestes activitats, han estat l'adquisició de coneixements, com ara els noms i les diferències entre els diferents Planetes del Sistema Solar, el nostre

Planeta (La Terra) i el seu satèl·lit (La Lluna), el perquè de la nit i el dia i la gran importància que té el Sol per la nostra subsistència.

També hem pogut participar en les activitats, adoptant un comportament constructiu i de respecte envers els altres companys i hem interioritzat les normes de comportament en grup.

Gràcies a la col·laboració de tots, podem dir que a la llar tenim tot un Univers per explorar i descobrir a cada moment. Hi esteu tots convidats a fer aquest gran viatge amb nosaltres.

-Llar "El Dau"-

La ciència ho omple tot

Durant tot aquest any, el servei d'SCAPS també treballarem com a eix central de la nostra programació, el tractament de la ciència.

Durant els primers mesos hem après què és la ciència, quines branques té, els seus orígens filosòfics i el mètode emprat per demostrar quines passes cal realitzar per mostrar que una hipòtesi és veritablement científica. Un cop hem pogut recopilar i entendre tota aquesta informació ens hem centrat en una ciència que a tots ens ha cridat força l'atenció: l'astronomia i el cosmos. Com a finalització d'aquesta etapa elaborarem un mural i un videoclip de tot el que hem après en aquest semestre.

També estem fent un estudi paral·lel, mitjançant el passi de diferents audiovisuals per poder distingir la ciència de la ciència ficció, cosa que ens costa prou en alguns moments.

A partir d'aquest semestre farem un estudi de diversos científics importants de la nostra història que ens aportaran una visió global del transcurs de la ciència des dels seus orígens fins gairebé els

nostres dies (sense oblidar mai l'astronomia, és clar!).

Per assolir els diferents aprenentatges hem realitzat diverses activitats i sortides, de les quals us en fem un petit resum.

Ruth Lerma
-Monitora SCAPS-

-Observatori Fabra-

— Tocant i observant ciència —

El STO, el SOI i el SCAPS visitamos Cosmocaixa para ver las diferentes exposiciones sobre ciencia.

En la recepción había una figura de Einstein que nos daba la bienvenida. Cuando entramos vimos tres exposiciones: una sobre la diversidad, donde había plantas, animales, caras de personas, un animal disecado, mariposas de diferentes colores, escarabajos que cambian de color, hojas secas que vuelan por los aires, un hielo gigante que dejaba marcas en las manos...

El dia 17 d'abril, l'SCAPS de matí vam realitzar una sortida a l'Observatori Fabra, tot seguint el treball que realitzem amb motiu de l'any de la ciència, i més concretament sobre astronomia, que estem realitzant a l'SCAPS durant aquest any. A l'observatori ens van explicar les tres branques que hi tracten: astronomia, sismologia i meteorologia. Vam poder veure totes les eines i maquinària que empren per mesurar els sèismes, les temperatures, les pluges,

Después vimos una segunda exposición sobre la tierra i el cielo. Vimos un satélite, un cohete espacial i varias fotografías...

En el bosque inundado había peces, cocodrilos, patos, serpientes, iguanas muy pequeñas, árboles enormes....

En la última exposición vimos Marte y La Tierra, y unos trozos de meteoritos que habían caído en La Tierra. Fue una visita muy interesante.

-SCAPS-SOI-STO-

les hores de sol,... A la part de dalt de l'edifici, on es troba la cúpula mòbil, vam poder veure un gran telescopi que observa els estels, el Sol, els Planetes,... Vam poder utilitzar uns telescopis col·locats a la terrassa i vam veure diferents indrets de la ciutat. Va ser una visita força interessant i tots vam quedar encantats de les meravelles que hi ha al nostre voltant...

-SCAPS-

JOCS FLORALS. SANT JORDI

Aquest any, en la celebració de Sant Jordi s'ha realitzat en el centre un concurs de Jocs Florals.

Aquest cop, però, ho hem lligat amb l'eix de la ciència, facilitant que el tema d'unió en tots els escrits hagi estat la ciència ficció.

Cada servei (STO, SOI, SCAPS) va elaborar diversos escrits. En el cas de l'SCAPS vam aprendre a

utilitzar les plomes estil·logràfiques.

Així doncs, es va fer lectura de tots els treballs i el lliurament de diferents premis.

Tot seguit us presentem una mostra dels treballs presentats perquè en pugueu fer un tast.

Ruth Lerma
-Monitora SCAPS-

EXTRATERRESTRES INVENTORES

En el año 9050 Vitroplu encontró una nave espacial que se llamaba Planetcuet. Esta nave volaba por el cielo y llevaba extraterrestres que tenían forma de plato con patas. También llevaban unas antenas en el plato que les servía de cabeza.

Estos extraterrestres eran muy listos y se dedicaban a hacer inventos, los cuales servirían, más tarde, para mejorar la vida de los terrestres científicos.

Ellos tenían la capacidad de manipular y meterse en los cerebros de los científicos y darles las ideas necesarias para hacer sus inventos.

Vitroplu nos explica que por éso el Señor Boing inventó el avión y no le costó na-

nada, ya que los extraterrestres se metieron en su cerebro y se lo comieron (quedándose ellos dentro). Así fue cómo fabricaron un avión parecido a una nave voladora como Planetcuet .

Vitroplu viajó en el primer Boing y no se ha vuelto a saber más de él. Los aviones siguen volando y los pilotos son extraterrestres disfrazados.

Roger Matencio - Rufino Velasco - Paquita Gispert
Luis Callizo - Toni Casabó - Eduard Spagnolo
Pedro Conesa - Antonio Joaquín Sierra - Jordi Ferrer
-Usuaris STO-

PLANETCUET

LA MÁQUINA CLONADORA

En un pueblo llamado Sierra de Luna, donde vivían muy pocos habitantes en casas muy miserables, existía un hombre llamado Orangu que era el maquinista de la única locomotora que paraba una vez a la semana en el pueblo para poder abastecerlo de las cosas básicas para poder sobrevivir: comida, bebida, ropa, medicamentos...

A Orangu, en su tiempo libre, le gustaba inventar artefactos nuevos que le pudieran sacar de la vida miserable que llevaba. Como ayuda tenía unos pequeños seres del bosque que venían a ayudarlo cada noche. Se llamaban Tricón, Tecla, Tina y Suso. Una noche de tormenta, mientras Orangu estaba experimentando en el sótano de su casa, cayó un rayo en la máquina donde estaba su nuevo descubrimiento y la puerta se abrió. De allí salió una figura sin forma determinada y sin rostro alguno. Orangu se lo miró y cansado del duro día de trabajo se fue a dormir.

Tricón, Tecla, Suso y Tina se pusieron manos a la obra. Tuvieron la idea de modelar esa figura igual que su amigo Orangu: lo hicieron alto, gordo, pelo rizado y canoso, ojos azules, cejas pobladas, nariz gorda y chata, labios anchos y boca grande, orejas prominentes y algún diente dorado que le asomaba tras la lengua.

A la mañana siguiente, cuando Orangu se despertó, vio una figura idéntica a él y se asustó, saltando de la cama y frotándose los ojos como si de un sueño se tratara. Sin prisa, pero sin pausa, se acercó a él y lo tocó. De repente, el muñeco cobró vida.... ¡Hasta era capaz de repetir las palabras que Orangu decía, con el mismo tono y los mismos gestos!

Orangu se acostumbró a su nuevo doble y le enseñó todo lo que él sabía para poder vivir por sí solo: le enseñó a vestirse, a caminar, a leer y escribir, a afeitarse, a llevar su locomotora...

Un día que Orangu estaba enfermo y cansado, envió al muñeco a hacer sus pesadas tareas diarias. Orangu cada vez vivía mejor y poco

a poco el muñeco, con las obligaciones diarias que le había enseñado Orangu, fue teniendo su propia vida y tomando sus propias decisiones que, a veces, no gustaban a Orangu. La situación se le empezó a ir de las manos a Orangu cuando una noche el muñeco se enfrentó a él por una opinión contraria. Entonces, Orangu, después de recapacitar mucho, decidió que debía acabar con su doble.

Una noche, Orangu le hizo ver al muñeco que su sitio no estaba en este mundo, pues él, como muñeco que era, no podía vivir en un lugar donde reinaban los sentimientos (amor, amistad, odio, tristeza, alegría...) sin poder participar de ellos. El muñeco se dio cuenta de la sinceridad de Orangu y entendió que debía dejar de existir. Una noche de luna llena le pidió a Tricón, Tecla, Tina y Suso que lo desarmaran para volver a ser lo que realmente era: una pasta moldeable al gusto de quien la tuviera....

-SCAPS matí-

EL VIAJE DE MAUMET

En el año 2175 vivía un chico llamado Maumet. Habitaba en una ciudad satélite del planeta Tierra, llamada Torregluc, no lejos de lo que antes se conocía como Barcelona.

Una mañana muy temprano, decidió ir a visitar a sus abuelos. Con el sueño aún en los ojos, esperaba el ómnibus intergaláctico que le llevaría en un “plis, plas” al planeta Ardino, donde vivían sus abuelos.

Cuando por fin llegó el ómnibus intergaláctico, subió a él. Por suerte, encontró un asiento libre, pues venía bastante lleno.

“¡Uf. Menuda suerte que he tenido!”, pensó Maumet, pues el ómnibus aún tenía que pasar por otros planetas y ciudades satélites.

El Planeta “Tursa”

Faltaban aún dos lunas para llegar al planeta en el que vivían sus abuelos, cuando el ómnibus intergaláctico empezó a echar humo. Era un humo de color blanco, rojo y azul.

Consiguieron llegar hasta un planeta que había allí cerca, para ver si podían arreglar la avería. Se trataba del planeta "Tursa".

Maumet nunca había estado en ese planeta. Sus habitantes eran de color verde y muy altos, su cabeza era muy grande, la nariz también era grande, la boca estaba repleta de unos dientes enormes y sus orejas terminaban en punta, pero lo que más llamaba la atención de estas personas, no era su color verde, ni su enorme nariz, sino sus ojos, ya que tenían cuatro, dos delante muy grandes y dos detrás más pequeños, por eso veían todo lo que pasaba. Sus piernas eran muy largas, pero sus cuatro brazos eran muy pequeños.

Mientras arreglaban la avería, Maumet decidió ir a explorar el planeta. Las casas eran muy altas, pintadas de colores muy alegres, las calles eran rectas y muy anchas. Había muchos jardines donde corrían unos animales que se parecían a los perros, pero con sólo dos patas.

A Maumet le gustó mucho lo que veía y le hubiera gustado explorar más, pero tenía miedo de que se le marchara el ómnibus intergaláctico, por lo que decidió dejarlo para otro día.

Cuando arreglaron la avería, Maumet reemprendió el viaje hasta el planeta Ardino. Sus abuelos estuvieron muy contentos de verle.

Extraterrestre del Planeta "Tursa"

Jordi Alonso - Jaime Solsona - Albert Pardina
Eduard Moliné - Rosa Brun - Mauricio Fernández
Dani Ferrando - Toni Leal - Lourdes Salvat
-Usuaris STO-

LA NAU 14

A l'any 4050, La Terra, estava molt escalfada i començava a morir gent, animals i vegetació per l'escalfament tan gran que hi havia . El comandant estava amb el capità Gerard prenent una beguda i, de cop, mirant el cel van veure una nau amb quatre extraterrestres.

Aquests es deien Lleó, Escorpí, Tauró i Càncer. Al veure-ho, Gerard va anar a la base per enviar per satèl·lit un senyal de socors. La nau es va estavellar a La Terra i va destruir la base on havia els seus defensors. Tot i així van decidir defensar-se dels dolents.

Per lluitar contra Lleó decideixen enverinar un animal mort perquè se'l mengi i es mori.

Per lluitar contra Escorpí decideixen llençar boles de foc perquè es cremi.

Per lluitar contra Càncer decideixen tirar moltes pedres, i molt grans, amb una catapulta i així xafar-lo del tot.

Per lluitar contra Tauró decideixen portar-lo a una trampa al peu de la muntanya i tirar-li troncs enormes d'arbres.

Una vegada que van acabar amb els dolents, el capità i el comandant de la nau van rescatar els humans que estaven amagats i tots junts van celebrar una festa i van viure feliços per sempre més.

Marta - Anna - Pablo

David - Adrià

-Usuaris SOI-

L'UNIVERS MERAVELLÓS

Fa molt de temps, quan va aparèixer l'Univers, hi vivien extraterrestres i altres éssers. Els extraterrestres passejaven per l'Univers tranquil·lament, ja que la majoria eren bons i tenien bona relació amb tots, però també n'hi havia uns quants que eren dolents i només pensaven en la destrucció.

Els extraterrestres bons tenien moltes ganes de conèixer gent nova i volien viatjar a La Terra per conèixer altres vides i fer nous amics.

A La Terra hi vivien uns monstres dolents i quan l'extraterrestre Màgic i el Cent Ulls van arribar a la terra, els monstres havien destruït tot el que els envoltava.

L'extraterrestre Cent Ulls va lluitar contra el monstre Mil Braços perquè li feia molta ràbia que haguessin destruït un paisatge tan maco i amb una puntada de peu en va tenir prou per abatre'l. Després, va continuar amb el Tres Caps, que amb un cop de cap el va tombar. Ho va provar un altre cop amb el Mil Braços i, al final, el va guanyar..

Veient el que havia passat, l'extraterrestre Màgic va dir unes quantes paraules màgiques i va convertir els dolents amb granotes.

Aquestes van haver de marxar a unes tolles que hi havia a prop i van deixar que tothom visqués feliç i que Laura, Raquel, Ramon, Marta i Anna visquessin en Pau en un món meravellós que feia molt de temps que no coneixien...

Zaida - Nuria - Adrià
Sergi - Mònica
-Usuaris SOI-

AVUI HOMENATGEM

Me'n vaig però...

Hola! Sóc la Montse. Me'n vaig de Canigó, però no us penseu que us oblidaré mai, perquè realment ha estat una experiència de gairebé 17 anys inoblidables.

M'he format a Canigó, tant a nivell personal com professionalment, i ha valgut la pena, ja que he conegut una gent meravellosa, tant els pares, com els usuaris, com els professionals del centre.

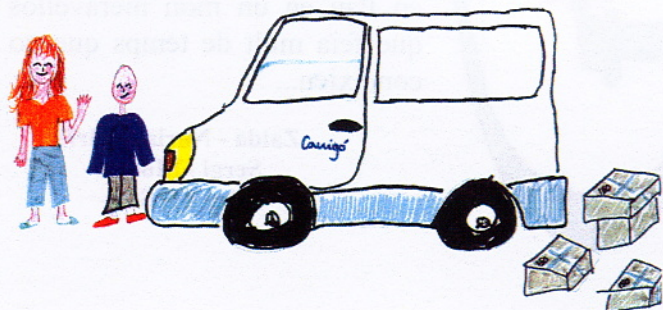
He passat moments bons, no tan bons i boníssims, però gràcies a tot el personal i a l'esforç incondicional dels pares, Canigó ha sortit endavant i està prosperant molt.

Hi ha moments a la vida en els que et plantejes moltes coses i el que jo m'he plantejat ha estat escollir entre la vida laboral i la familiar. Cal dir que moltes vegades és molt difícil compaginar

aquests dos móns i això ho saben ben bé els que són pares.

Li dono les gràcies a tots els pares per haver-me confiat els seus fills, també li dono les gràcies a tot l'equip tècnic per haver estat sempre fent-me costat i fent-me participar de la seva professionalitat. També li dono les gràcies a tots els usuaris del centre per mostrar-me el seu afecte i despertar-me tants sentiments i emocions, com l'amistat, la confiança, la solidaritat... i per haver compartit tants moments que seran inoblidables per a tota la meua vida.

Montse Martínez
-Monitora STO-

Roger Matencio
-usuari STO-

Águeda per sempre

Aquí, delante de una hoja en blanco, me doy cuenta de lo difícil que me resulta resumir en unas cuantas líneas lo que han supuesto para mí todos estos años en Canigó. Años repletos de anécdotas, ilusiones, sacrificios, sonrisas, lágrimas y porque no, trabajo, mucho trabajo. Trabajo del que, especialmente en este momento, me siento tremendamente orgullosa. Empecé en Canigó con mucho por aprender, mucho por conocer, pero sobre todo con una gran ilusión por conseguirlo, por aportar una parte de mí a aquel momento, por conseguir aquello que creo que todos buscamos en nuestro trabajo: sentido. Es decir, que mi trabajo como educadora tuviera un sentido más allá de lo económico, que me permitiera sentirme útil, sentirme desarrollada, no sólo a nivel profesional, sinó, sobre todo, a nivel personal.

Paralelo a ese desarrollo personal y profesional se ha producido también una importante transformación en Canigó, que ha evolucionado de una pequeña escuela a lo que es hoy en día: un proyec-

to en continuo crecimiento.

Echo la vista atrás y aparecen, como pequeñas fotografías, decenas de rostros conocidos. Rostros de personas que compartieron conmigo alguna parte del largo camino que he recorrido durante estos cuantos años. Con algunas de ellas sólo tuve el privilegio de compartir unos pocos meses o años, aunque, pese a ello, guardo un grato recuerdo, y siempre aprendí algo de cada una de ellas. Otros, tanto compañeras como alumnos, han estado a mi lado durante largo tiempo, y me siento realmente afortunada de haber podido incorporar una parte de ellos a mi persona. Es por ello que me gustaría aprovechar esta oportunidad para agradecerles a cada uno de ellos, su compañía, su paciencia, su afecto y su cariño.

Y aunque a primera vista pueda parecer que esto es una despedida, porque físicamente me marche lejos de Barcelona, la realidad es diferente, ya que, gracias a la introducción de las nuevas tecnologías, a través de la página Web podré seguir formando parte de Canigó. Podré consultar las

actividades que sigáis haciendo, podré ver las fotos que vayáis poniendo, y podré recordar con alegría, aunque con cierta año-

ranza, mis días entre vosotros.

Águeda Pérez
-Monitora STO-

De vegades, les paraules no són suficients per agrair l'esforç i el treball realitzat per una persona al llarg de tants anys. Aquesta era una d'aquestes vegades.

L'Àgueda se'ns jubilava i volíem regalar-li un record per a sempre: un vídeo que recollís els 37 anys que ha estat entre nosaltres, essent una professional excepcional, una gran companya i una entranyable persona.

Els protagonistes del vídeo? Qui millor que els propis/es nois/es que tant la coneixen i que tant estimen? No hi havia dubte: tots/es hi participarien, aportant tot el sentit a aquesta sorpresa.

Durant dos mesos, aprofitàvem qualsevol moment per gravar en vídeo, pujar a la biblioteca per enregistrar les explicacions dels nois/es, dibuixar l'Àgueda, escollir cançons, recopilar fotografies

(des de les més antigues fins a les més actuals...).

Vam recollir tots els records que els nois/es tenien: ens parlaven de la creativitat de l'Àgueda, com estima la natura, com ha estat la seva entrenadora de bàsquet durant molts anys... però, sobretot, parlaven de la persona que els ha fet costat sempre, incondicionalment.

Els nois/es que han compartit amb ella la seva infantesa, recordaven com els ensenyava a llegir i escriure, com els disfressava i maquillava per fer els festivals, quan anaven de colònies amb ella... Fins i tot, sorprenia la facilitat amb la que recordaven experiències viscudes amb l'Àgueda fa una vintena d'anys! Sense cap mena de dubte, la importància d'aquests moments els ha fet inoblidables.

El dia que cada noi/a va haver de dibuixar l'Àgueda va ser màgic,

Doncs, tot i que les il·lustracions van ser d'allò més variades, tots coincidien en dir que és molt maca i que l'estimen molt.

Aquest vídeo ha estat un viatge al llarg de tots aquests anys que l'Àgueda ens ha fet costat. Un camí ple de veus tremoloses, moments en els quals hi mancaven les paraules però desbordaven les emocions, la nostàlgia... i, sobretot, ple d'agraïment.

Els nois/es van omplir cada segon del vídeo amb l'estima que senten cap a l'Àgueda.

L'elaboració d'aquest vídeo ha estat un secret molt ben guardat. Un secret que es desgranaria davant els ulls de l'Àgueda.

I... arriba el moment... Silenci... El secret ha deixat de ser-ho, ara ja s'ha convertit en un regal... La brillantor dels ulls de l'Àgueda, la seva mirada viatjant pel temps, tantes i tantes coses... I un misatge que es fa sentir: Gràcies, Àgueda!

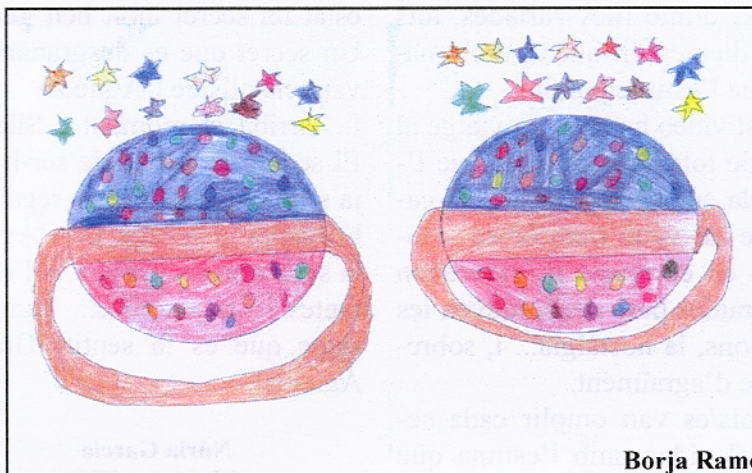
Núria García
-Monitora STO-

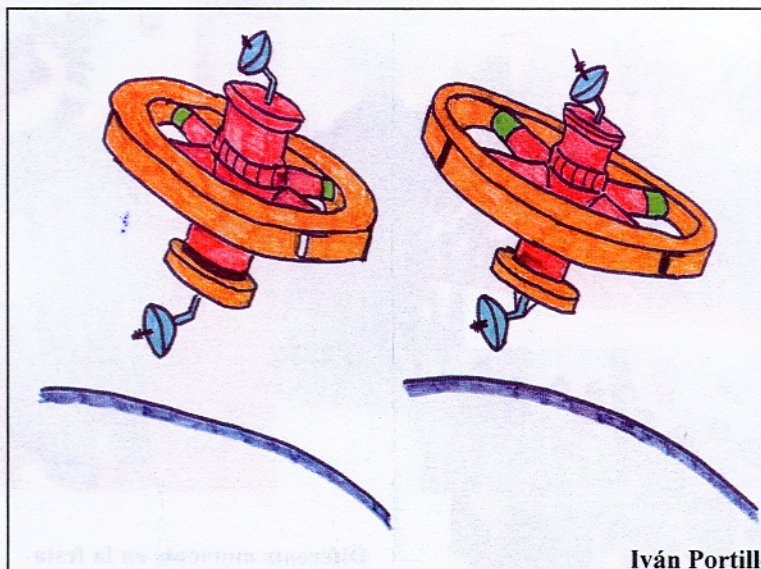
Diferents moments en la festa d'acomiat de l'Àgueda.

PASSATEMPS

Busca les diferències

Borja Ramón
-Usuari SOI-

Iván Portillo
-Treballador CET-